

[Christmas Møller.]

paa dette Omraade, men nu at gennemføre et Forslag som nærværende, der betyder, at man forlænger Rentelovgivningens praktisk taget Aaret ud, vil vi for vort Vedkommende under ingen Omstændigheder medvirke til.

Jeg siger, at Forslaget i og for sig forekommer os overflødigt, men med en Ændring, saaledes at der bliver Overensstemmelse mellem Datoerne for Rentelovgivningens Udløb i det Forslag, der blev vedtaget i Landstinget i Gaar, og i det Forslag, som her foreligger som selvstændigt Lovforslag, er det maaske muligt, at vi vil medvirke til Vedtagelsen.

Jørgen Jørgensen: Den Lov, der her er Tale om at forlænge, er Grundlaget for den Rentepolitik, der har haft til Formaal at sænke Udlaansrenten her i Landet, og alle er klar over, at den Dag, denne Lov er bortfaldet, indleder vi en ny Politik paa dette Omraade, og at en Rentestigning nødvendigvis bliver Følgen. Den Sikkerhed, der nu fra Venstres Side stilles i Udsigt, idet man siger, at Pengeinstitutterne ikke vil forhøje Udlaansrenten, selv om denne Lov bortfalder, har jeg kun ringe Tiltro til, naar man samtidig giver Udtryk for, at Formaalet skal være at hæve Indlaansrenten for at ligestille Sparerne i Sparekasserne med dem, der køber Obligationer — altsaa det direkte Formaal med Bortfaldet af denne Lov er, at Renten hæves. Der staar store Interesser paa Spil, hvis denne Lov, der udløber i Dag, ikke føres videre. Fra konservativ Side siger man, at man vil afvikle denne Rentepolitik, der havde til Formaal at sænke Renten, fra Venstres Side siger man, at man vil prøve, om man kan undvære Tvangsnedsættelse af Renten, hvilket formentlig vil sige, at man, hvis det viser sig, at dette ikke kan lade sig gøre ad frivillig Vej, da maatte være villig til at træffe Foranstaltninger, for at Renten igen skal gaa ned. Det, vi hidtil har set fra Pengeinstitutternes Side, før Rentelovgivningen begyndte, i Retning af frivilligt at ordne denne Sag, giver os ikke megen Tro paa, at dette er muligt.

Hvad der er anført med Hensyn til Udtræk af Sparekasserne, kan jeg heller ikke se der kan gives nogen saglig Begrundelse for, naar det faktiske Forhold er dette, at det samlede Indskud i Banker og Sparekasser ikke er faldet. Der kan være sket Forskydninger fra den ene Sparekasse til den anden, men det er kun et Spørgsmaal om Likviditet, som kan ordnes paa tilfredsstillende Maade paa anden Vis.

Jeg mener derfor, at der er intet som helst i Erhvervslivet, som begrunder, at den Rentepolitik, som indledes med Vedtagelsen af Loven af 1933, skulde standse. Tværtimod maa mange erkende, at Forholdene for Landbrugets Vedkommende i Dag i lige saa høj Grad som i 1933 gør det paa krævet, at man fortsætter med den Rentepolitik, som har til Formaal at sænke Renten. Jeg mener derfor, at det er af megen Betydning, at det foreliggende Lovforslag gennemføres, saaledes at den gældende Rentelov, der udløber i Dag, forlænges, da det ellers vilde faa farlige Konsekvenser for Erhvervslivet.

Jeg kan tilsige mit Partis Medvirken til Forslagets hurtige Behandling i dette høje Ting.

Handelsministeren (Hauge): Jeg takker de to ærede Ordførere for Regeringspartierne for deres ubetingede Tilslutning til Lovforslaget. De to Oppositionsordførere har jo ikke saadan ubetinget givet Tilslutning til Lovforslagets Gennemførelse, og det beklager jeg. Jeg synes, jeg har Grund til at beklage det, navnlig over for Venstrepartiet, der jo særlig har bidraget til at faa Krisefondsloven og de i denne Lov indeholdte Rentebestemmelser gennemført. Det ærede Medlem Hr. Krag, der talte som Venstres Ordfører, sagde, at der maatte ske en Ændring nu, men Bankerne og Sparekasserne burde have en passende Tid til at forberede det nye, som de nu skulde ind i, man kunde ikke pludselig fra den ene Dag til den anden gaa fra de bundne til de friere Forhold, men, tilføjede det ærede Medlem Hr. Krag: Jeg føler mig overbevist om, at denne Forberedelse vil blive foretaget under fornødent Hensyn, navnlig til de Interesser, som Sparekasserne har at varetage, baade over for Sparerne og over for Debitorerne — det var ikke akkurat de Ord, det ærede Medlem brugte, men det var Meningen. Det var Hensynet til Sparekassernes Likviditet, der nu gjorde det nødvendigt at faa en Ændring i de bestaaende Forhold. Dette med Sparekassernes Likviditet har været paa Dagsordenen fra den allerførste Dag, hele Rentespørgsmaalet drøftedes baade i og uden for Rigsdagen. Man har — det ved det ærede Medlem Hr. Krag særdeles vel — fra Sparekassernes Ledelses Side forestillet os, at dersom man vedtog saadanne Rentebestemmelser som dem, der indeholdtes i Kriseloven, vilde Pengene vandre ud af Banker og Sparekasserne, og Illikviditet vilde blive Følgen, og der vilde deraf opstaa meget store Vanske-